

ARTRISTRAS

La difícil representació de les sensacions

1. ELLS

Deu anys de teatre al carrer, és aviat dit. Deu anys de coherència, d'evolució, d'unió, és aviat dit. Deu anys de fidelitat a un dels gèneres dramàtics més durs i difícils, és aviat dit.

El grup Artristras de la Garriga va començar la seva aventura amb espectacles al carrer el 23 d'abril de 1980. Al principi les actuacions eren cercaviles, amb la clàssica passejada, música i gresca. Però hi havia ja una cosa difícil de definir encara: què diferenciava aquelles cercaviles de les altres. Un component més que en formava part ja des del començament: la presència teatral, el fet dramàtic.

Estaven, i ho estan encara, hipnotitzats per la Commedia dell'Arte: Pierolino i Colombina, les màscares, la poesia, però sobretot perquè la Commedia dell'Arte era la representació escènica de tots els anhels i els desencisos populars.

Ens agraden les històries fantàstiques, i explicar-les com si fossin rondalles, aquells contes del rei i la bruixa, de la constant lluita entre el poder i la insubordinació, de les raons d'estat contra la gent del poble. Totes aquestes històries anaven entrant a poc a poc a formar part de les nostres cercaviles que, així, començaven a tenir una espècie d'argument. No ens limitàvem a anar carrer amunt carrer avall amb focs d'artifici, música i festa. Cercàvem una via d'expressió plàstica, tractàvem d'integrar festa i argument.

A poc a poc, la part dramàtica va anar guanyant terreny a la cercavila. Ja no ens movíem tant per carrers sinó que més aviat restàvem en un lloc concret. Així va néixer, tris-tras, el nostre teatre al carrer. Així va néixer, per exemple, *L'Ocell de la Pluja*.

Així, tris-tras, els Artristras evolucionaven. A l'alegria del foc d'artifici, a la sorpresa del petard, a la música divertida s'unien moltes coses més per formar *L'Ocell de la Pluja*. A la clara expressió dels arguments, com passava en les primeres rondalles, seguia ara l'expressió de sentiments abstractes. Amb un ball de bastons, amb una roba que creixia, amb la màgia dels colors es començava a experimentar en la transmissió, més que d'un argument, de sensacions en estat pur.

Començava a minvar l'ús de la paraula, tal com cal en el teatre al

L'Ocell de la Pluja
(Foto: J.L. Prieto)